

Sygn. akt II AKa 129/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: Dorota Rostankowska (spr.)

Sławomir Steinborn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratura Rejonowa wT. J. M.

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2022 r.

sprawy

M. G., s. A., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 189 §1 i 3 k.k w zb. z art. 190 §1 k.k w zw. art. 11 § 2 k.k.; art. 190 § 1 k.k.; art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt **IV K 9/21**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. Ś. 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów reprezentowania oskarżycielki posiłkowej przez pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 129/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 15 października 2021r. w sprawie IV K 9/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. G.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. G.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	I. w zakresie czynu z art. 189 § 1 KK w zb. z art. 190 § 1 KK w zw. z art. 11 § 2 KK naruszenie przepisów postępowania: 1. art. 7 KPK poprzez błędne uznanie zeznań pokrzywdzonej K. Ś. w całości za wiarygodne w zakresie czynu polegającego na pozbawieniu przez oskarżonego pokrzywdzonej wolności oraz kierowania przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej gróźb karalnych podczas, gdy zeznania pokrzywdzonej winny być oceniane z dużą dozą ostrożności, w sposób swobodny, a nie dowolny i bezkrytyczny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

oraz w sposób wszechstronny przy uwzględnieniu pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który poddawał w wątpliwość prawdziwość złożonych przez pokrzywdzoną zeznań,	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
2. art. 7 KPK poprzez uznanie zeznań świadka M. W. za wiarygodne w części, w której świadek opisał przebieg zdarzenia z udziałem pokrzywdzonej w dniu 29.05.2020 r., podczas, gdy w zeznaniach tego świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu sądowym występowały istotne sprzeczności wymagające wyjaśnienia, oraz w sytuacji, gdy zeznania tego świadka winny być oceniane z dużą dozą ostrożności, w sposób swobodny, a nie dowolny i bezkrytyczny oraz w sposób wszechstronny przy uwzględnieniu pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który poddawał w wątpliwość prawdziwość złożonych przez świadka zeznań,	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
1. art. 410 KPK poprzez pominięcie istotnych fragmentów zeznań świadka J. S. złożonych na rozprawie w dniu 7.09.2021 r. w szczególności w zakresie w jakim świadek relacjonował z jakiego powodu wraz ze świadkiem M. W. i na jego prośbę poszukiwali w dniu 29.05.2020 r. pokrzywdzonej K. Ś., w szczególności, że powodem poszukiwań było to, iż pokrzywdzona przestała się odzywać do świadka M. W. oraz <u>że M. W. nie mówił świadkowi, aby K. Ś. siłą i wbrew jej woli została przez oskarżonego wciągnięta do samochodu, a nadto że w trakcie poszukiwań K. Ś.- świadek M. W. nie był zdenerwowany</u> co nie zostało uwzględnione przy dokonywaniu oceny wiarygodności	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny
	# zasadny
	# częściowo zasadny
	# niezasadny

zeznań świadka M. W. i pokrzywdzonej K. Ś.,

2. art. 7 KPK, art. 207 § 1 KPK, art. 193 § 1 KPK poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności czy w pojeździe marki V. (...), którym w dniu 29.05.2020 r. oskarżony poruszał się wraz z pokrzywdzoną K. Ś. zamontowana była blokada przednich drzwi od strony pasażera, czemu w toku postępowania oskarżony stanowczo zaprzeczał, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, że oskarżony zablokował drzwi w samochodzie uniemożliwiając pokrzywdzonej opuszczenie samochodu,

3. art.410 KPK poprzez pominięcie istotnych fragmentów zeznań świadka J. S. (1), której to zeznania uznane zostały przez Sąd I instancji za wiarygodne, zgodnie z którymi pokrzywdzona K. Ś. mówiła świadkowi, iż 29.05.2020 r. wsiadła dobrowolnie z oskarżonym do samochodu, bo wołała odjechać, żeby nie doszło do żadnej afery między M. W., a oskarżonym,

4. art. 410 KPK poprzez dowolne ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 29.05.2020 r. w sytuacji, gdy ustalony przez Sąd przebieg zdarzeń jest wewnętrznie sprzeczny jak również pozostaje w oczywistej sprzeczności z zasadami prawidłowego i logicznego rozumowania, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, że oskarżony wielokrotnie popychał pokrzywdzoną i przetrzymywał, doprowadzając ją nad betonowy uskok nad korytem rzeki, gdzie wielokrotnie grozi jej wrzuceniem do rzeki, a tym samym jej utopieniem co miało trwać 40 minut, podczas, gdy dokonując wszechstronnej

oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należało, że taki przebieg zdarzenia był nieprawdopodobny,

5. art. 410 KPK, art. 7 KPK poprzez nienadanie odpowiedniego znaczenia zeznaniom świadków tj. funkcjonariuszy policji R. T. i M. K. przy ustalaniu istotnych okoliczności sprawy i dokonywaniu oceny pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, których to swobodna, a nie dowolna ocena prowadziła do wniosków, że zeznania tych świadków potwierdzały wyjaśnienia oskarżonego i były z nimi spójne, natomiast poddawały w wątpliwość i pozostawały w istotnej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej,

6. art. 7 KPK, art. 410 KPK poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. S. (1) oraz wyciągnięcie z tych zeznań błędnych, gdyż sprzecznych z całokształtem tych zeznań wniosków, że świadek potwierdziła, iż oskarżony zachowywał się agresywnie wobec pokrzywdzonej podczas, gdy z zeznań świadka jednoznacznie wynikało, iż o rzekomo agresywnych zachowaniach oskarżonego względem pokrzywdzonej świadek wiedziała ze słyszenia od pokrzywdzonej, jednakże jak wynikało z zeznań tego świadka świadek sama takich zachowań nie zaobserwowała, natomiast po zachowaniu pokrzywdzonej nie było widać aby obawiała się ona oskarżonego i nie wykazywała oznak ofiary,

7. art. 7 KPK poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadków P. S. i B. S. tj.

szwagra i siostry pokrzywdzonej, i sprzeczne z zeznaniami tych świadków uznanie, że świadkowie nie posiadali wiedzy jak przebiegały relacje oskarżonego z pokrzywdzoną podczas gdy świadkowie zeznali, że relacje między oskarżonym, a pokrzywdzoną były dobre, że nie było kłótni, że oskarżony nie był agresywny oraz, że przed zdarzeniem pod koniec kwietnia oskarżony wraz z pokrzywdzoną odwiedzili świadków zachowywali się jak dotychczas, a po pokrzywdzonej nie było widać aby obawiała się oskarżonego,

II. w zakresie czynu z art. 190 § 1 KK popełnionego na szkodę pokrzywdzonego G. Ś. na podstawie art. 427 § 1 i 2 w zw. z art. 438 pkt. 2 i 3 KPK naruszenie przepisów postępowania tj.

1. art. 7 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznań pokrzywdzonego G. Ś. i w konsekwencji błędne ustalenie, że groźba oskarżonego wzbudziła w pokrzywdzonym G. Ś. uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podczas, gdy oceniając w sposób wszechstronny zeznania pokrzywdzonego, zachowanie pokrzywdzonego wobec oskarżonego bezpośrednio przed, jak i po popełnieniu zarzucanego oskarżonemu czynu, zachowania oskarżonego po wypowiedzeniu słów wobec pokrzywdzonego, uwzględniając bliskie, długoletnie, niemalże rodzinne, rodzicielskie relacje pokrzywdzonego z oskarżonym uznać należało, iż groźba oskarżonego nie wywołała w pokrzywdzonym obawy jej spełnienia,

	2. art. 7 KPK poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego co skutkowało błędnym przyjęciem, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy pokrzywdzony mógł traktować kierowane przez oskarżonego groźby poważnie.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne		
Na wstępie rozważań dotyczących zarzutów związanych z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną wiarygodności dowodów zgromadzonych w sprawie poczynić należy kilka uwag natury ogólnej odnoszących się do obrazu art.7 kpk, w tym zakresie bowiem skarżący odwołuje się do kilku dowodów. I tak, Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu		

wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259).

W przedmiotowej sprawie skarżący nie zdołał skutecznie zakwestionować prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów.

Ad. I.1. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonej K. Ś., przy uwzględnieniu pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a tok rozumowania w omawianym zakresie przedstawił w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia (str.10-13 uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy dostrzegł pewne rozbieżności w zeznaniach K. Ś. i odniósł się do nich dokonując oceny tego dowodu. Wskazać przy tym należy, że od jednego z zarzucanych mu

czynów oskarżony M. G. został uniewinniony, co również wskazuje na wnikliwą ocenę wiarygodności zeznań oskarżycielki posiłkowej i przeczy stanowisku skarżącego o bezkrytycznej ich ocenie przez Sąd Okręgowy. Podkreślenia również wymaga, że – jak w przypadku każdego zarzutu opartego o art.438 pkt 2 kpk, dla jego skuteczności skarżący musi wykazać zarówno, że doszło do naruszenia określonego przepisu procesowego, jak i to, że owo naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia. Rozważania skarżącego poczynione na str.5 apelacji zdają się wskazywać na to, że w ocenie obrońcy, przeświadczenie oskarżonego co do tego, że związek z pokrzywdzoną jeszcze trwa winno skutkować jego uniewinnieniem. Jest to ocena żadną miarą nie zasługująca na akceptację. Nie sposób bowiem uznać aby przekonanie oskarżonego o pozostawaniu w związku z pokrzywdzoną w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiało jego zachowanie opisane w pkt. I zaskarżonego orzeczenia. Stąd kwestionowanie wiarygodności zeznań K. Ś. poprzez wskazanie, że pomijała fakt spotkania się z oskarżonym niedługo przed inkryminowanym zdarzeniem zachowując się dalej jak para, rozmowy o ślubie w maju 2020r., dawanie oskarżonemu nadziei na wspólną przyszłość nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu, tj. zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji wiarygodności zeznań K. Ś.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że pokrzywdzona zeznała o bliskiej relacji łączącej ją z oskarżonym, utrzymywaniu niedługo przed inkryminowanymi zdarzeniami z nim kontaktów, a nawet pozostawanie oskarżonego

u niej na noc, co dostrzegł Sąd I instancji (str.10 uzasadnienia wyroku). Rzecz jednak w tym, że nie stanowi to jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla zachowania względem niej przypisanego oskarżonemu. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że pokrzywdzona niejako uknuła intrygę bezpodstawnie – jak twierdzi skarżący – oskarżając byłego partnera i by w ten sposób umniejszyć swoje zawinienie w rozpadzie związku. Żadnych logicznych podstaw nie ma również – w ocenie Sądu II instancji – rozumowanie skarżącego, że pokrzywdzona bezpodstawnie skierowała oskarżenie przeciwko M. G. wiedząc jak bardzo mu na niej zależy. Podobnie jak to, że składając obciążające oskarżonego zeznania pokrzywdzona chciała usprawiedliwić związenie się z innym mężczyzną. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może także przynieść wskazanie na spędzenie przez oskarżonego i pokrzywdzoną wspólnej nocy z 29 na 30 maja 2020r. jako argumentu mającego uzasadnić bezpodstawne oskarżenia, gdyż Sąd I instancji nie poczynił ustaleń, jakoby do takiej wspólnej nocy wówczas doszło, nie dając w tym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego (str. 9 uzasadnienia wyroku). Nie potwierdziła tego zarówno pokrzywdzona (k.200v akt sprawy); jak i jej matka – świadek H. Ś. (k.114v akt sprawy).

Całkowicie nietrafna jest argumentacja zarzutu dowolnej oceny zeznań świadka K. Ś. poprzez wskazanie na to, że od jednego z czynów, na okoliczność którego zeznawała również wskazana świadek, oskarżony został uniewinniony.

Okoliczność ta świadczy bowiem o pełnej bezstronności Sądu orzekającego i obiektywizmie w ocenie tego dowodu. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd w ramach swobodnej oceny dowodów może określony dowód uznać za w pełni wiarygodny, całkowicie niewiarygodny lub jedynie częściowo wiarygodny.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się przy ocenie wiarygodności zeznań pokrzywdzonej do zeznań świadka J. S. (1). Szerzej do tego dowodu Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W tym miejscu jedynie wskazać należy, że w pkt. I zaskarżonego wyroku orzeczono o konkretnym zdarzeniu, które miało miejsce 29 maja 2020r., przedmiotem zaś osądu nie był całokształt relacji stron. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że inkryminowane zdarzenia nie były jedynym przejawem agresywnego zachowania oskarżonego. Szerzej do tej kwestii Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Zarzucając Sądowi I instancji brak oceny czy pokrzywdzona i M. W. mieli interes w bezpodstawnym oskarżaniu M. G. (str.6-7 apelacji), skarżący nie wskazuje jaki to miałby być interes, co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań w tym zakresie.

Ad. I.2. Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut związany z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną zeznań świadka M. W.. Skutku oczekiwanego przez skarżącego

nie może przynieść podkreślenie, że będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego świadek zeznał, że słyszał oskarżonego i pokrzywdzoną, zaś przed sądem zeznał, że widział zachowanie tych osób. Wskazać bowiem należy, że w toku postępowania przygotowawczego świadek nie zaprzeczył, że widział oskarżonego i pokrzywdzoną; mówił jedynie o tym, że ich słyszał (k.19v-20 akt sprawy). Na rozprawie były mu zadawane szczegółowe pytania, wówczas podał, że również widział z oddali oskarżonego i pokrzywdzoną (k.240-242, 245 akt sprawy). Takie też ustalenia poczynił sąd (str.2 uzasadnienia wyroku). Są one również zgodne z zasadami logicznego rozumowania. Świadek bowiem, mimo że wykonał prośbę pokrzywdzonej i odszedł z miejsca ich we troje spotkania, był zainteresowany dalszym przebiegiem wydarzeń i niepokoił się o pokrzywdzoną, o czym również świadczy fakt, że niebawem rozpoczął jej poszukiwania. Wobec powyższego podnoszona przez skarżącego kwestia czy świadek stał „za rogiem” czy „na rogu” (str.7 apelacji) nie może skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia. Bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia pozostaje czy świadek widział jak oskarżony wpycha pokrzywdzoną do samochodu, czy też nie, skoro w przypisanym oskarżonemu w pkt. I wyroku czynnie Sąd ustalił, że oskarżony popychał pokrzywdzoną aby weszła do samochodu. Żadnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia nie może mieć to, czy z odległości 25 metrów świadek mógł słyszeć rozmowę oskarżonego z pokrzywdzoną. Zeznania świadka M. W. nie były bowiem postawą ustaleń

faktycznych w omawianym zakresie, tj. tego co mówili do siebie oskarżony i pokrzywdzona przed zmuszeniem pokrzywdzonej przez oskarżonego do wejścia do samochodu (str.3 uzasadnienia wyroku).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść podnoszenie, że świadek M. W. nie powiadomił organów ścigania o zachowaniu oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Żadną miarą nie osłabia to wiarygodności jego zeznań, zwłaszcza że rozpoczął na własną rękę poszukiwania pokrzywdzonej prosząc w tym względzie o pomoc świadka J. S.. Motywacja takiego zachowania świadka M. W. jest irrelevantna dla odpowiedzialności karnej oskarżonego M. G.. Podobnie jak to dlaczego nie powiedział o zdarzeniu świadkowi J. S. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że pokrzywdzona miała zamiar rozmówić się z oskarżonym na temat ich wzajemnych relacji i zarzutów jakie kierował pod jej adresem. Dopiero po wejściu do samochodu okazało się, że nie może go opuścić, a następnie oskarżony – wbrew jej woli - zawiózł ją nad rzekę gdzie groził wrzuceniem do wody. W chwili zatem znalezienia się pokrzywdzonej w samochodzie ani ona, ani tym bardziej świadek M. W. nie mieli podstaw do zakładania, że dojdzie do pozbawienia wolności pokrzywdzonej i innych, wypełniających znamiona przestępstwa zachowań oskarżonego wobec pokrzywdzonej.

Nietrafny są również zarzut, którego podstawą jest cytowanie zeznań świadka M. W. w zakresie odnoszącym się do tego kto kierował samochodem w inkryminowanym czasie (str.9 apelacji). Poza sporem

bowiem pozostaje, w szczególności nie przeczy temu sam oskarżony (k.75 akt sprawy), że to M. G. był kierowcą, a K. Ś. pasażerem.

Za dowolne uznać należy twierdzenie skarżącego, że świadek M. W. jako aktualny partner K. Ś. jest zainteresowany skazaniem oskarżonego (str.9 apelacji). Uznanie oskarżonego winnym i orzeczenie wobec niego środka probacyjnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej nie jest bowiem dla świadka żadną gwarancją tego, że jego związek z pokrzywdzoną będzie trwały.

Ad.I.3. Jak już wyżej wskazano, powód dla którego świadek M. W. nie podzielił się ze świadkiem J. S. niepokojem co do losu pokrzywdzonej po tym jak będąc przymuszona przez oskarżonego wsiadła do samochodu, pozostaje irrelevantny dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w przedmiotowej sprawie. Brak zatem rozważań Sądu I instancji w tym zakresie nie stanowi – wbrew stanowisku skarżącego – mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy art.410 kpk. Z zacytowanych przez skarżącego (str.9-10 apelacji) zeznań świadka J. S. wprost wynika, że powodem poszukiwania pokrzywdzonej było to, że „K. pojechała z M.”. Z zeznań świadka wynika, że nie pytał o szczegóły w tym zakresie, a świadek M. W. nie powiedział więcej niż w istocie wiedział, tj. że pokrzywdzona odjechała z oskarżonym. Nie wiedząc wówczas o przebiegu zdarzeń po odjeździe, oczywistym jest, że świadek również sam z siebie nie mógł bardziej szczegółowo podać powodu tych poszukiwań. Skoro jednak je podjął, zasadnym jest przyjęcie, że niepokoił

się o pokrzywdzoną. Jak wyżej wskazano, okoliczność że obawą tą nie podzielił się z kolegą jest irrelevantna dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie omawianego przypisanego mu przestępstwa. Biorąc pod uwagę wcześniej już przejawianą agresję oskarżonego (szerzej do tej kwestii Sąd Apelacyjny odniesie się jeszcze w niniejszym uzasadnieniu), taki niepokój był uzasadniony. Stąd prośba o pomoc w poszukiwaniu pokrzywdzonej.

Ad. I.4. Zarzut jest chybiony. Zablokowanie drzwi samochodu może nastąpić nie tylko z powodu istnienia blokady, a do pozbawienia pasażera możliwości swobodnej wyjścia z samochodu może dojść z innych powodów. W przedmiotowej sprawie pokrzywdzona nie zeznała, że samochód, w którym oskarżony zawiózł ją nad W. i groził wrzuceniem do rzeki miał blokadę przednich drzwi pasażera. Zeznała jedynie, że klamka z tej strony samochodu nie działa z przyczyn jej nieznanych (k.5 akt sprawy). Wskazała również, że samochód ów był ich wspólną własnością, mimo że to ona go użytkowała (k.198v akt sprawy). Podnieść również należy, że to oskarżony kierował samochodem a zatem to od niego (niezależnie od tego czy drzwi były w jakikolwiek sposób zablokowane) zależało czy pasażer będzie mógł wysiąść czy też nie (pokrzywdzona nie wskazywała bowiem aby w czasie drogi nad W. gdzieś się zatrzymywali).

Ad.I.5. Na wstępie podkreślenia wymaga, że J. S. (1) nie była bezpośrednim świadkiem inkryminowanego zdarzenia a zatem odwoływanie się do jej zeznań jako mających potwierdzać wyjaśnienia oskarżonego jest

całkowicie chybione. Bezskuteczne jest odwoływanie się do zeznań tego świadka również w zakresie w jakim świadek wskazuje (na podstawie relacji pokrzywdzonej) powód, dla którego pokrzywdzona wsiadła do samochodu z oskarżonym. Poza sporem (przyznaje to sama pokrzywdzona – k.203 akt sprawy i takie ustalenia poczynił Sąd I instancji – str.2 uzasadnienia wyroku), że zamiarem pokrzywdzonej było uspokojenie oskarżonego. Będąc bowiem wiele lat w związku z nim, wiedziała jak zazwyczaj oskarżony zachowuje się w takich sytuacjach i co może być działaniem skutecznym dla jego uspokojenia. Oczywistym jest, że w inkryminowanym czasie, kiedy oskarżony wzburzył się obecnością nowego partnera u boku pokrzywdzonej, obecność świadka M. W. przy rozmowie nie działałaby uspakajająco na oskarżonego; stąd prośba pokrzywdzonej o oddalenie się świadka. Ponownie w tym miejscu wskazać należy, że istotą przypisanego oskarżonemu pozbawienia wolności pokrzywdzonej był brak możliwości wyjścia jej z samochodu i wpływu na dalsze z nią postępowanie przez oskarżonego. Wskazać w tym miejscu należy, że pozbawienie wolności musi być spostrzeżone przez pokrzywdzonego i odebrane przez niego jako naruszenie jego dobra osobistego. przedmiotem ochrony w art.189 kk jest wolność człowieka w znaczeniu fizycznym, tj. możliwość swobodnego, zgodnego z wolą jednostki przemieszczania się i potencjalna wola zmiany miejsca przebywania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2018r. w sprawie V KK 508/17; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5 czerwca 2013r. w sprawie II AKa 107/13; wyrok Sądu Apelacyjnego

w Katowicach z 8 marca 2007r. w sprawie II AKa 33/07). Przestępstwa te polegają na pozbawieniu wolności fizycznej. Pozbawieniem wolności jest sytuacja, gdy pokrzywdzony ma wyłączoną swobodę decydowania o tym, gdzie się w danym momencie znajduje. W celu ustalenia, czy doszło do pozbawienia wolności, należy uwzględnić „konkretną sytuację i kryteria, takie jak rodzaj, czas trwania, skutki i sposób zastosowania kwestionowanego środka” (zob. orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 6 listopada 1980r., A 39, § 92, Guzzardi przeciwko Włochom). Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy po dokonanej w sposób swobodny ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów w pełni pozwalają na uznanie, że w realiach rozpoznawanej sprawy doszło do pozbawienia wolności pokrzywdzonej przez oskarżonego.

Ad.I.6. Na wstępie wskazać należy, że zarzut ten jest błędnie sformułowany. Mimo podniesienia zarzutu obraży przepisu postępowania, tj. art.410 kpk, skarżący w treści tego zarzutu wskazuje na błędy w ustaleniach faktycznych, których podstawą winien być przepis art.438 pkt 3 kpk. Po dokonaniu swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie kompletnego materiału dowodowego Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne, których trafności skarżący nie zdołał podważyć w wywiedzionej apelacji. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do zeznań funkcjonariuszy Policji (str.13 apelacji) jako dowodów skutecznie podważających wiarygodność zeznań pokrzywdzonej co do

przebiegu zdarzenia nad W.. Funkcjonariusze bowiem przybyli tam już po tym jak oskarżony groził pokrzywdzonej wrzuceniem do rzeki; w czasie przyjazdu patrolu oskarżony z pokrzywdzoną siedzieli już z powrotem w samochodzie. Równie bezskuteczne jest odwoływanie się do zeznań świadków: M. K. i R. T. odnośnie zachowania się oskarżonego i pokrzywdzonej w miejscu, które świadkowie służbowo patrolowali. Podkreślenia bowiem wymaga, że jak wynika z ich zeznań (k.269, k.268 akt sprawy) świadkowie nie wysiadali z radiowożu; nie byli zatem w stanie dokładnie określić nastrojów osób przebywających w samochodzie. Nadto wskazać należy na uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej, że bała się oskarżonego i dlatego nie wyzwała pomocy (k.131 akt sprawy). Taka postawa jest zgodna z zasadami logicznego rozumowania, skoro niewiele wcześniej oskarżony groził jej wrzuceniem do rzeki, a zamiarem pokrzywdzonej było uspokojenie oskarżonego i powrót do domu. Wskazać godzi się w tym miejscu również, że oskarżony przejawiał agresję, tak przed jak i po inkryminowanym zdarzeniu. Jednocześnie – opierając się na wieloletnich doświadczeniach pokrzywdzonej z oskarżonym - liczyła ona na to, że jeżeli zachowa względny spokój, uspokoi się również oskarżony, na co wskazała już na początku inkryminowanego zdarzenia, jeszcze w obecności świadka M. W..

Nie ma również racji skarżący twierdząc, że składając zeznania w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzona zataiła fakt przyjazdu Policji. Zeznała ona bowiem o tym jeszcze na

tym etapie postępowania (k.131 akt sprawy).

Ad.I. 7. Zarzut ten nie zyskał akceptacji Sądu odwoławczego. Jak bowiem wyżej wskazano, zeznania świadków: M. K. i R. T. nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej.

Ad.I.8. Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, J. S. (1) nie była bezpośrednim świadkiem inkryminowanych zdarzeń, a jej zeznania nie stanowią jedyne dowodu na potwierdzenie agresywnych zachowań oskarżonego, również wobec pokrzywdzonej, a na pewno mających z nią związek. Bez znaczenia pozostaje, że – jak wskazał skarżący (str.14 apelacji) - były to zdarzenia jednostkowe na przestrzeni 12 lat pozostawiania przez strony w związku. Na wstępie wskazać należy, że świadek odnosiła się do zdarzeń na Sylwestra 2019 (k.286 akt sprawy) kiedy na skutek zachowania oskarżonego interweniowała Policja. W aktach sprawy znajdują się informacje o agresywnym zachowaniu oskarżonego w czasie Sylwestra 2017/2018 (k.58-60 akt sprawy). Całkowicie bezprzedmiotowe jest również szerokie cytowanie zeznań świadka (str.14-15 apelacji), z którymi Sąd odwoławczy zapoznał się dokonując analizy akt sprawy w toku kontroli instancyjnej. Skoro doszło do opisywanego incydentu na Sylwestra, całkowicie dowolne jest twierdzenie skarżącego (str.15 apelacji), że zostało ono przywołane przez pokrzywdzoną „jedynie na cele prowadzonego przeciwko oskarżonemu postępowania”. Wydaje się Sądowi odwoławczemu logiczne, że pokrzywdzona odnosząc się do relacji z oskarżonym

na przestrzeni kilkunastu lat, wskazując na burzliwy jej charakter, wspomniała o omawianym zdarzeniu. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że po zdarzeniu w czasie owego Sylwestra nie było zdarzeń z udziałem oskarżonego, które można byłoby ocenić jako naganne i agresywne. Jak wynika bowiem z zeznań świadka R. D. – szwagra pokrzywdzonej – w styczniu 2020r. oskarżony uszkodził jego samochód kierowany przez pokrzywdzoną (k.33v akt sprawy). Skoro świadek – jak podaje sam skarżący (str.15 apelacji) - pomagała kupić pokrzywdzonej gaz pieprzowy, logicznym wydaje się uznanie, że dawała wiarę obawom K. Ś.. Podobnie rzecz się ma z radami świadka aby pokrzywdzona zainstalowała w telefonie program do nagrywania rozmów, do których odnosi się skarżący na str.15-16 apelacji.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść szerokie (str.16 apelacji) odwoływanie się do opisanej tam sytuacji. Przedmiotem bowiem niniejszego postępowania nie jest ocena całości kilkunastoletniej relacji oskarżonego z pokrzywdzoną a zdarzenie jakie miało miejsce 29 maja 2020r. Niemniej jednak przywołane wyżej sytuacje potwierdzają dość wybuchowy charakter oskarżonego, w szczególności w relacji z pokrzywdzoną. O agresji oskarżonego wspominał również w swoich zeznaniach świadek R. D. (k.33v, 273-277 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.17 apelacji), że doszło do błędnych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Podkreślenia w tym miejscu ponownie wymaga, że przedmiotem

osądu w kontrolowanej sprawie było zachowanie oskarżonego w dniach: 29 maja 2020r. względem pokrzywdzonej K. Ś. oraz 30 maja 2020r. względem pokrzywdzonego G. Ś.. Stąd odwoływanie się do zachowania pokrzywdzonej, która w trakcie związku z oskarżonym jeździła na zakupy i spotykała się z koleżankami (str.17 apelacji) nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Wbrew sugestiom apelującego, Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń jakoby pokrzywdzona pozostawała przez cały kilkunastoletni okres związku z oskarżonym w permanentnym przed nim strachu, który miałyby uniemożliwiać jej codzienne funkcjonowanie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika natomiast, że relacja ta miała miejscami burzliwy przebieg a pokrzywdzona sądziła, że wie jak postępować z oskarżonym w sytuacjach kryzysowych (stąd jej prośba do świadka M. W. aby odszedł w chwili, gdy oskarżony podjechał pod jego dom 29 maja 2020r.). Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do korespondencji sms-owej świadka J. S. (1) z pokrzywdzoną (str.17 apelacji) i zarzut, że została ona przedstawiona wybiórczo. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do poglądu świadka J. S. (1), że w jej ocenie nie jest prawdopodobne aby oskarżony porwał pokrzywdzoną (str.18 apelacji). Subiektywna ocena świadka nie może bowiem stanowić podstawy ustaleń faktycznych Sądu. Sąd w tym zakresie dokonał swobodnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, tak z osobna, jak i we wzajemnym powiązaniu i na

jej podstawie poczynił ustalenia faktyczne, których prawidłowości nie zdołał skutecznie podważyć skarżący w wywiedzionej apelacji.

Ad. I.9. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do dokonanej przez Sąd I instancji oceny wiarygodności zeznań świadków: B. S. i P. S.. Jak już bowiem wskazywano w niniejszym uzasadnieniu, przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie (w odniesieniu do K. Ś.) było zdarzenie z 29 maja 2020r., nie zaś cała historia relacji między pokrzywdzoną a oskarżonym. Niezależnie jednak od powyższego, wskazana przez skarżącego (str.18 apelacji) ocena świadków B. S. i P. S. co do wzajemnych relacji K. Ś. i M. G. nie znajduje potwierdzenia w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie, do których Sąd Apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu. Podkreślenia przy tym wymaga, że świadek B. S. przyznała, że pokrzywdzona mówiła jej o zachowaniu oskarżonego na nadwiślańskiej skarpie w nocy 29 maja 2020r. (k.292v akt sprawy). Podobnie jak w przypadku świadka J. S. (1), subiektywne przekonanie świadka P. S. co do tego, że nieprawdopodobnym jest aby oskarżony porwał pokrzywdzoną samo w sobie nie może skutkować wydaniem wyroku uniewinniającego.

Reasumując tę część apelacji, która odnosi się do pkt. I zaskarżonego orzeczenia wskazać należy, że – w ocenie Sądu Apelacyjnego – skarżący zmierza do wykazania, że oskarżony nie jest osobą agresywną. Nie może to przynieść oczekiwanego rezultatu,

tj. uniewinnienia oskarżonego. Po pierwsze – zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na przejawy agresywnego zachowania oskarżonego. Po wtóre – bardziej nawet istotne – przedmiotem osądu w zakresie pkt. I wyroku było konkretne zachowanie oskarżonego - w nocy 29 maja 2020r. Poza sporem wydaje się pozostaje (skarżący nie zakwestionował bowiem tego w wywiedzionym środku odwoławczym), że oskarżony był wzbudzony relacją pokrzywdzonej ze świadkiem M. W.. Liczył bowiem na (co podnosi wprost skarżący w apelacji) kontynuowanie związku z pokrzywdzoną. Słusznie zatem Sąd Okręgowy dał wiarę pokrzywdzonej, że w czasie zdarzenia nad W. oskarżony groził jej wrzuceniem do rzeki nie chcąc aby związała się z innym mężczyzną.

Ad. II.1.2. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań pokrzywdzonego G. Ś.; trafnie zatem Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art.190 § 1 kk na szkodę tego pokrzywdzonego. Sąd Apelacyjny podziela zacytowany na str.18 apelacji pogląd orzecznictwa i stwierdza, że w realiach rozpoznawanej sprawy zaistniały okoliczności o jakich w nim mowa. Nie ma racji skarżący twierdząc, że pokrzywdzony nie zeznał aby obawiał się gróźb oskarżonego. W toku postępowania przygotowawczego zeznał bowiem: „bałem się tych gróźb” (k.26v akt sprawy), które podtrzymał na rozprawie (k.221v-222 akt sprawy). Podnoszona zatem przez skarżącego okoliczność, że po wypowiedzeniu

grózb pokrzywdzony ruszył za oddalającym się oskarżonym i odepchnął go (str.19-20 apelacji) nie implikuje uznania, że nie doszło do wyczerpania znamion przestępstwa z art.190 § 1 kk. Podkreślenia bowiem wymaga, że aby doszło do wypełnienia znamion tego przestępstwa, sprawca nie musi aktualnie, w czasie jej artykułowania zachowywać się w sposób stwarzający zagrożenie dla pokrzywdzonego. Może to być groźba niejako „na przyszłość”. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 1 lutego 2007r. w sprawie II KK 141/06: „Przepis art. 190 § 1 nie zawiera wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych grózb”. Ważne jest jedynie aby w danej chwili w pokrzywdzonym została wzbudzona obawa, że groźba może być spełniona. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. Trafnie ujął ten problem Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 4 lipca 2002r. w sprawie II AKa 163/02 stwierdzając: „Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać”. Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że do popełnienia tego przestępstwa doszło w krótkim czasie po tym

jak oskarżony pozbawił wolności córkę pokrzywdzonego (K. Ś.), a następnie groził wrzuceniem do rzeki z uskoku nad jej korytem. Nadto, oskarżony, który już wcześniej przejawiał agresję, w inkryminowanym czasie również był agresywny – szarpał K. Ś. i wulgarnie wyzywał pokrzywdzonego G. Ś. (k.220v-222 akt sprawy, str.6 uzasadnienia wyroku). O szarpaninie z udziałem oskarżonego zeznawała również pokrzywdzona K. Ś. (k.200v akt sprawy) i świadek H. Ś. (k.270 akt sprawy), a nawet sam oskarżony (k.314 akt sprawy) wskazując jedynie, że jej inicjatorem był pokrzywdzony. Będąc w otoczeniu rodziny świadek G. Ś. mógł się w danej chwili nie czuć na tyle zagrożony, że ruszył w kierunku oskarżonego w reakcji na jego zachowanie, co nie oznacza, że nie obawiał się spełnienia gróźb oskarżonego a fakt, że takie obawy miał wynika wprost z jego zeznań. Sąd odwoławczy nie podziela zatem poglądu skarżącego (str.21-22 apelacji), że gdyby pokrzywdzony obawiał się oskarżonego to nie odepchnąłby go. Wskazane wyżej okoliczności dają natomiast w pełni podstawy do uznania, że obawy pokrzywdzonego były obiektywnie uzasadnione. Przedmiotem ochrony w art.190 § 1 kk jest wolność człowieka od obawy popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. Nie jest konieczne, aby grożący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby. Nie jest natomiast znamieniem podmiotowym przestępstwa określonego w art.190 § 1 kk

zamiar popełnienia przestępstwa będącego treścią groźby. Stąd dywagacje skarżącego co do tego, że późniejsze zachowanie oskarżonego nie wskazywało na to aby chciała swą groźbę zrealizować (str.21 apelacji) są irrelewantne dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Wskazane już w niniejszym uzasadnieniu okoliczności związane z działaniami podejmowanymi przez oskarżonego wobec K. Ś. 29 maja 2020r. oraz jego zachowanie 30 maja 2020r. powodują, że skutecznym dla postulatu uniewinnienia oskarżonego nie jest podnoszenie, że pokrzywdzony znał oskarżonego od kilkadziesiąt lat (str.21 apelacji). Podnoszoną przez skarżącego okoliczność miał również na uwadze Sąd Okręgowy (str.14 uzasadnienia wyroku).		
Wnioski		
2. w zakresie czynu z art. 189 § 1 KK w zb. z art. 190 § 1 KK w zw. z art. 11 § 2 KK zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, 3. w zakresie czynu z art. 190 § 1 KK popełnionego na szkodę pokrzywdzonego G. Ś. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, 4. przeprowadzenie rozprawy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Ad.1., 2. Niezasadność zarzutów apelacyjnych. Ad.3. Wniosek jest zasadny ale nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie bowiem z treścią art.449 § 1 kpk, Sąd odwoławczy co do zasady rozpoznaje sprawę na rozprawie.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność zarzutów apelacyjnych. Brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	

Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na mocy przepisów art.627 kpk, § 11 ust.1 pkt 5 i ust.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie orzeczono o kosztach reprezentowania w postępowaniu odwoławczym oskarżycielki posiłkowej K. Ś. przez pełnomocnika z wyboru.	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 3, art.6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu opłatę za drugą instancję w wysokości 180 zł. oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana